

Motiver til foranstaaende Lovudkast.

Efterat der i Overensstemmelse med Lov af 4de Marts 1857 § 22 var blevet oprettet et Repræsentantskab for den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, hvis Sammensætning derefter blev nærmere bestemt ved Bekjendtgjørelse af 18de Juni 1858, har det oftere været Gjenstand for Overveielse, om der ikke maatte være Anledning til at træffe en lignende Foranstaltning med Hensyn til Brandforsikringen for Kjøbstæderne, der ligeledes bestyres umiddelbart under Justitsministeriet. Der kunde fra Ministeriets Side i Principet Intet være at erindre mod at indføre den samme Bestyrelsesmaade for Kjøbstædernes Brandforsikkring, som alt var bragt i Anvendelse med Hensyn til Landbygningernes Brandforsikkring, men da der ikke yttrede sig nogen Trang til Forandringer i den gjældende Tarif eller til Reformen i Bestyrelsen, og da der heller ikke fra Kjøbstæderne fremkom noget almindeligere Ønske om Oprettelsen af et saadant Organ for Interessenterne i Forsikringen, ansaae Ministeriet det rettest at oppebie, om et saadant Ønske maatte fremkomme, hvorved man derhos vilde kunde vinde Erfaring for, om Institutionen for Landets Bedkommende vilde udvikle sig paa en tilfredsstillende Maade.

Medens det nu efter den hidtil vundne Erfaring tør anses hævet over Tvivl, at Oprettelsen af et Repræsentantskab for den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger har vist sig som en hensigtsmæssig og nyttig Foranstaltning og vundet Samklang hos Interessenterne i Forsikringen, fremkom der paa den anden Side, under Behandlingen af et i Rigsdagens Landssting forelagt Lovudkast angaaende Kjøbstaden Reykjaviks Indlemmelse i den almindelige Forsikkring for Kjøbstadbygninger, fra flere Sider Ytringer, der tydede hen paa, at der næredes et almindeligere Ønske om Ind-

førelsen af en Repræsentation for Interessenterne i bemeldte Brandforsikkring, og Ministeriet, der som ovenfor bemærket ikke havde nogen principiel Indvending mod en saadan Indretning, men meget mere i og for sig maatte finde den nyttig og hensigtsmæssig, fandt derfor at burde gjøre Skridt i denne Retning, og da foreløbig at burde søge at blive bekjendt med Stemningen i Kjøbstæderne. Ministeriet opfordrede derfor under 30te November f. A. samtlige Amtmænd til at indhente Betænkning fra Communalbestyrelserne i samtlige Kjøbstæder, om de ansaae Oprettelsen af et Repræsentantskab for Kjøbstædernes Brandforsikkring for nyttig og hensigtsmæssig, og til at ledsage disse Erklæringer med deres egne Ytringer. Herefter ere nu de saaledes forlangte Erklæringer indkomne fra de fleste Amter, og skjøndt endeel Erklæringer endnu ikke ere indkomne, har Ministeriet dog troet allerede nu at burde udarbejde nærværende Lovudkast, i det Haab, at Sagen saaledes kan blive gennemført i Rigsdagens nærværende Samling, deels fordi det af de indkomne Erklæringer fremgaar, at det overveieende Fleertal af de Communalbestyrelser, der have afgivet Betænkning, og næsten samtlige Amtmænd ansaae Oprettelsen af et saadant Repræsentantskab nyttig og ønskelig, og deels fordi der i nærmeste Fremtid kan antages at ville foreligge Spørgsmaal, som kunne gjøre det særdeles ønskeligt for Ministeriet at kunne raadspørge sig med en Repræsentation for Interessenterne, f. Ex. med Hensyn til Kjøbstaden Væreskjøbings Indlemmelse i Kjøbstædernes Brandforsikkring, som formeentlig maa blive en Følge af Den Væres Indlemmelse i Kongeriget. Det fremgaar derhos af de Udtalelser, der ere fremkomne fra enkelte Kjøbstæder, hvor man ikke har fundet Oprettelsen af et Repræsentantskab nødvendig eller hensigtsmæssig, at dette væsentlig begrundes paa, at man har været tilfreds med den hidtilværende Bestyrelse